

Jeppe Kofods tale ved mindegudstjenesten for Danmarks udsendte

Taler

Jeppe Kofod
Udenrigsminister

Dato

5. september 2021

Sted

Holmens Kirke, København

Deres kongelige højheder, kære veteraner, kære udsendte og kære pårørende.

På Flagdagen takker og hædrer hele Danmark jer udsendte for den uvurderlige indsats, I yder på vegne af vores nation.

Jeg vil gerne udtrykke min dybeste respekt og taknemmelighed for alt, hvad I har gjort og ofret for, at bevare Danmark trygt og gøre verden til et mere sikkert sted.

En særlig tak til alle jer pårørende. I har ligeledes påtaget jer en stor byrde.

I bærer ikke uniform, når I er i Danmarks tjeneste. Og de ofre I bringer kan være svære for udenforstående at se. Det gør dem ikke mindre – tvært imod.

I skal vide, at Danmark er jer dybt taknemmelig.

Mange af jer, har mistet jeres kære. For jer er tilværelsen forandret for altid. Den sorg kan mærkes overvældende. Og i skyggen af sorgen, kan der synes ensomt.

Også derfor er Flagdagen et vigtigt nationalt samlingspunkt. For det er også en mindernes dag. En eftertankens dag.

Hvor vi, her i Holmens Kirke, samler både vores tanker, os selv og hinanden.

Fælles om at ære og mindes dem, der faldt langt fra Danmarks trygge grænser. Og dem, der faldt *efter* de kom hjem, mærket af verdens rædsler.

Alle, betalte de den højeste pris. Alle, ydede de det ultimative offer for det land

vi alle holder så hjertekært.

De var – alle, som én – det fineste, Danmark havde.

Selvom de ikke længere er fysisk iblandt os, så er de hos os i tanken. Deres dedikation, bedrifter, og minde lever videre. Vokser sig større.

Lige så altoverskyggende de faldne vokser sig i vores tanker i dag – lige så lille føler jeg mig, som jeg står her – og på Danmarks vegne – takker dem, for deres tjeneste.

Og takker jer, efterladte, pårørende og kammerater, for den tunge byrde I bærer.

I har min dybeste medfølelse. Som udenrigsminister, og som dansker, er jeg jer evigt taknemmelig. Det er vi alle.

På regeringens vegne vil jeg gerne sige jer et ydmygt tak. Tak, fordi I – hver eneste dag – besidder denne styrke.

Jeg ved, at særligt på dette års Flagdag, kan tabet føles endnu tungere end før.

De seneste ugers billeder fra Afghanistan fremkalder utvivlsomt en strøm af tanker, følelser og minder.

Nogle gode – forhåbentligt, de fleste. Men også mange svære og hårde minder og tanker, vil naturligt presse sig på.

To årtiers vestlig indsats i Afghanistan sluttede med én enkelt amerikansk soldat, der træder op på rampen af et transportfly, og flyver væk i nattens mørke.

Sjældent har der været så mørkt, som i Afghanistan den nat.

Sådan skulle det ikke gå. Sådan skulle det ikke ende.

Sådan lovede to årtiers vestlige politikere og beslutningstagere, at vi ikke ville forlade Afghanistan. Jeg er selv en af dem.

Men det gjorde vi – som koalition. Og det smerter mig dybt.

Jeg kan ikke bryste mig af, at have været udsendt. Men jeg er taknemmelig for, at have været i Afghanistan flere gange og mødt danske soldater og udsendte.

Hver gang – hver eneste gang – er jeg taget derfra med **hjertet** fuld af glæde over de fremskridt I skabte. Med **hovedet** fuld af håb for fremtidens Afghanistan.

Og med **brystet** fuld af stolthed, over den indsats som mine landsmænd og –kvinder gjorde, så langt fra hjemlige kyster.

Jeg så det med mine egne øjne. Jeg talte med afghanere, hvis liv I forandrede til det bedre. Og jeg hørte dem fortælle om deres ny-fundne tro på fremtiden.

For de afghanere, der igennem 20 år fik en smag for frihed og et lysglimt af fremtid – for dem, gjorde I en verden til forskel.

De 20 år kan ikke tages ud af afghanerne igen. De 20 år kan ikke tages fra dem.

Og I, vores udsendte – og jer herhjemme – I holdt ud og stod igennem – alle år.

Man tvivlede aldrig på jeres dedikation og jeres udholdenhed. **Aldrig.**

Jeg ville **ønske**, at jeg kunne sige det samme om os politikere, som på tværs af lande og årtier, har udstukket de politiske rammer – og til sidst, også slutdatoen.

Men det kan jeg ikke og det vil jeg ikke. Det er det ærlige – og smertefulde svar.

Mørket er nu vendt tilbage til Afghanistan. Det kalder på dyb eftertanke. På at alle vi ansvarlige igennem to årtier kigger på os selv og hinanden.

Vi skal lære af det her. Jeg vil sørge for, at det sker. Både herhjemme, i NATO, i FN og i EU. Alle involverede har krav på refleksion og på svar.

Men de lysglimt, som I udsendte, tændte hos en generation af afghanere, dem er jeg ikke ét sekund i tvivl om fortsat vil brænde. Ikke så klart og åbent som før,

nej.

Men en glød i mørket brænder stadig lige varmt. Og er der gløder nok, vil selv det dunkleste mørke med tiden blive lyst op.

Jeg tror, på de gløder i tændte.

Jeg takker, for de ofre i bragte.

Sammen med jer, vil jeg gerne holde et øjeblik stilhed. Til ære for de mange danske soldater, der blev sårede i Afghanistan. De 44, der mistede livet.

Og for de i alt 111 mænd og kvinder, som siden 1948 har ofret alt for Danmark

Lad os ære deres minde i tavshed.

[...]

Tak.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Mindetale, Socialdemokratiet

Relateret

Anders Fogh Rasmussens nytårstale
1. januar 2002

Mette Frederiksens tale på Flagdagen
5. september 2021

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jeppe-kofods-tale-ved-mindegudstjenesten-for-danmarks-udsendte>